

1906

Meie Mats.

Dublett

Nr

ENSV
Riiklik Avalik
Raamatukogu

12.

Saja pilget, kasta saksa,
Kasta kantsiku kangelasi;
Kasta muida murdijaida,
Wabaduse wõttijaida.

Meil aia ääres tänawas . . .

Meil wallamaja wärawas —

Küll hirmus oli see:

Kui pekseti seal kümnesi —

Ja walu ühine . . .

Kindel tundemärk.

— „Kõrgesti auustatud metsaherra, kas ei wõiks teie minu poega õppima wõtta?“

„Wõi nii, tahate teda kütiks koolitada, mõistab ta heaste püssi lasta?“

„Noh, seda küll veel mitte, aga waletada wõib ta juba nagu raamatust!“

Paksu Margareta lossis.

Mihkli kiri Matsile.

Armas Mats!
Ära pane pahaks, et nii pika aja takka

Sulle kirjutan. Seni polnud see minu wõimuses ja teiseks tahtsin uue elu ja korteriga põhjalikult tuttawaks saada, et siis kõigest sulle täieliku kirjeelduse wõin tuua.

Nagu mäletad, tulin ma juba wana aasta lõpul linna elama ja pealegi toredasse lossi. Sest ajast saadik olen linna elanik ja seega „matsi“ nimest lahti. Sa ehk pahandasid, et ma nii äkiste linna kolisin: selleks tuli hea juhtumine mulle appi. Ühel keskööl sõitis prii küüt ukse ette, kästi ruttu kolid kokku panna ja ära sõita. Rahutu aja tõttu oli salk kaitsjaid kaasa antud. Ma ei tahtnud head juhtumist kasuta mööda laska minna, seepärast istusin ree — wabanda — saani peale ja sõitsin ilma Sind jumalaga jätmata minema. Saanis istus enne mind keegi teine saks, pealt näha õige arg mehike: ta ohkas alatasa ja nimetas Jeesukese nime just kui oleks wiimane ots ligidal olnud.

Sõit öösel mööda külla tänawaid ja mõisa metsasi oli

luulelik. Kaitsewahtisi oli ees ja taga. Kartuse pärast, et mu seltsiline pimedas kaduma wõiks minna, köideti ta toreda keega, millede mõlemas otsas käewõrud wõi „armpandid“ oliwad, minu külge.

Kee keskaigas rippus ripats, mida mu saatjad, oma keeli „samok“ nimetasiwad, mis just seda sama tähendada, mis meie keeli „lukk“.

Oli juba wana pime käes, kui teise päewa õhtul linna jõudsimine. Wiimaks, pika ühest kohast teise rändamise järele, peatasime suure toreda lossi ees, kuhu ka wiimaks sisse astusime. Uulitsa nime ja majanummert ei suutnud ma pimedas näha. Majaperemees ühes hulga toapoistega oli meid wastu wõtmas, kus juures mind ja seltsimeest lahkel „raspoinikuks“ nimetati (wist meelituseseõna). Kui nimi majaraamatuse oli sissekirjutatud ja veel mõni tarwiline eeskiri täidetud, anti meile toapoiss teejuhiks ja saadeti oma korterisse. Läbi pikkade koridoride jõudsimine wiimaks kohale. Meie astusime sisse, kuna toapoiss ukse taha walwama jäi, et iga meie kutse peale walmis olla.

Olin suures ümmarguses ruumis, mille lage plakk samaste rida ülewal kandis. Üle toa kahelt järgult kuulsiwad laiad türgi sohwad, millede nimed, nagu ma pärast astusin, cestikeeli „narid“ olla. Sisse astutes ei suutnud ma esiteks palju näha, sest et paks „wiiruki“ suits tuba maast laeni täitis ja „magus“ lõhn pea ringi käima wõttis. Millal küla-mees saksatoas on elanud! Kõik liikus, keerles, käratses mu ees. Aegamööda hakkas silma seletus kätte tulema ja ma nägin toas palju üürilisi olema. Mulle üeldi, et ma olla nüüd ka kroonu „pensionis“, kus kõik ilma hinnata antakse: korter, kütus, silmawalgus, söök, pesu j. n. e. Ja kõige selle juures ei pruugi waewa näha, mitte sõrme otsagi liigutada. . . Et wiimastel päewadel palju wõeraid sisse oli sõitnud, siis ei jõutud mööbleid tarwiliselt walmis seadida, sellepärast pidin seekord ahju äärde pörandale magama heitma. Trööstisin ennast sellega, et just palja pörandal peal ei maganud: paks sammeti waip, mis saapad kokku kannud, oli aluskotiks. Kui lõbus oli veel magada! Naera kas wõi lõhki! Wäikesed halli ja musta wati mehed tegiwad ütle mata palju kõdi ja tätowerisiwad mu ihu punasekirjaks . . .

Ja elu algas. Päewakord oli järgmine:

Ülestõusmine hommikul k. 6—7. Oli tükk aega haigutatud ja ringutatud, asusime käsa ja silmanägu uputatama. Mõni, kes edewam oli, hellitas neid ka seebiga. Maja ülewaataja käib siis ringi ja loeb ära, kas kõik „lambukesed“ käes on, wõi ehk mõni karjamaale kepsu lööma läinud. Selle järele on hommiku söök. Siis algab prii aeg, mida igaüks oma kohaselt tarwitada wõib.

Tööd meie ei tee, sest kes seda on kuulnud, et saksad tööd teewad! Kuid selle juures peab silmas pidama, et laulmine, tantsimine, aknast wälja waatamine, magamine, wallatust tegemine ja ajalehe lugemine keelatud on. Selle kohased keelud on aina meie kasuks antud: sest laulmine rikub ju kurku, tantsimine wõib jalgele kardetawaks saada, kõrgest aknast wälja waates hakkab süda pööritama, magamine rikub öösist und ja ajalehe lugemine on ju päris nerwide mõrtsukas, need on ju nüüdsel ajal hakatusest lõpuni were romanid — aina tapmine ja tapmine. Kell 12 on lõunasöök ja kell — — — wabandage, õhtusööki meil ei ole, olla terwisele kahjulik, küll aga antakse palawat wett. Kell 8 loetakse jällegi üle ja siis magama. Ülewal olemine on mitte lubatud.

Oli näha, et meitest tõsiseid rahwa poegi ja kangelasi tahetakse kaswatada: magamise juures hoitakse iga elulahe dus ära. Nagu Spartalased, peame palja nari peal magama ja seega oma terwist karastama. See oli õnnelaps, kes peotäis põhku külje alla sai. Meie pärimise peale wastas majaperemees, et iga elaniku peale ühes kuus õlgi kolm naela arwatakse. Jah, meie esiwanimad oleksiwad selle „portsjoni“ leiwa seas ära söönud, aga meie ei mõistnud midagi ära teha. Tulewikus lubatakse küljesoendajd tuua, mitte naised, waid aluskotid. Seni peame wana sõna järele käima: kes kannatab, see . . .

Toit ja jook:

Hommikul saame terweks päewaks leiwa jao kätte — suur 20 naelaline leiwapäts. Kahju ainult, et sealt 17 1/2 naela puuduwad. Siis kantakse palawat — ah ei, keewa wett ringi, mida theeweeks wõib tarwitada. Et mul thee, suhkur ja nõud puuduwad (need peawad omast käest olema), siis

Woorimehe hobune on kaeru pisut ja heinu palju saanud, mis hobuse kõhu vedelaks teinud. Kui hobune sörki jookseb, siis teab igaüks, mis selle tagajärg on: kaugele kuuleb ära, et hobusel on vedel kõht.

Siis tõstab woorimees piitsa ja tõmbab walgele ehk kimlile kintsu peale, üteldes: „Kas sa naru arvad enese automobiili olema, et na tõrtsutad“.

waatan ja wilistan. Wett saab küll, küll; pead aga ise agar olema, et ilma ei jää. Lõunaks saab suppi: terve kulbi täis ühe kõhu jaoks. Mina nimetan seda puljongiks, sest et ma alati tassi seest joon, ah söön. Toit on rammus ja paks (jääb toobrisse). Suppisi on mitmet seltsi, üks toredam kui teine. Tapgu suppi nimetatakse siin veel „wiletsuseks“. Dhtul kantakse jällegi keewa wett ringi, missugune küllus. Oled söönud nagu rikas mees piiblis. Joogiks on puhas järwe wesi, mida ka hinnata saab, nii sama ka soola. Mõni maiustab end leiwa-wee pudiga; „Mõrtsukaks“ nimetawad teda. Kaks korda nädalas antakse kallid sardinikalud, neli tükki hinge peale. Sardinid elewad kaugel Wahemeres, aga et Wahemeri ja Soome laht ühenduses on, siis rändawad kalad siia, kus kalamehed neid kinni püüawad ja turule saadawad. Sardin jääb sardiniks, söimaku teised küll neid soomesilkudeks . . .

Kiri kipub pikaks wenima, sellepärast teen seekord lõpu. Tulewal korral, armas Mats, kirjutan Sulle edasi, mis ma siin kuulen ja näen ja nõnda edasi.

Sind patsides

Meie Mihkel.

Selge asi.

- Kas tead juba, et paks Margareeta on kinni pandud?
- Kinni pandud! Kuidas nii?
- No jah. Kui ta kinni ei oleks, siis läheksiwad ju kõik wangid ära.

*

Tahtis teenida.

Poesell Putikas sõitis Kalarannas paadialuse pikali. Putikas ehmatas kangesti ja wõtab taskust rublalise, ulatab lepituseks paadialusele, küsides: „kas lepite selle kahjutsumisega?“

„Aitab küll! Kas herra ei tahaks sellesama taksiga veel teist korda peale ajada?“ wastab paadialune.

*

Maksis kätte.

Peremees on ennast katsunud talli laudile ohjadega üles puua, aga sulane on ligi juhtunud ja noaga ohjad katki lõiganud.

Peremees toibub ja ei räägi asjast kellegile sõnagi, aga kui aasta lõpul sulasega palga arwet peeti, tõmbas peremees ka tkilõigatud ohjade hinna sulase peigast naha.

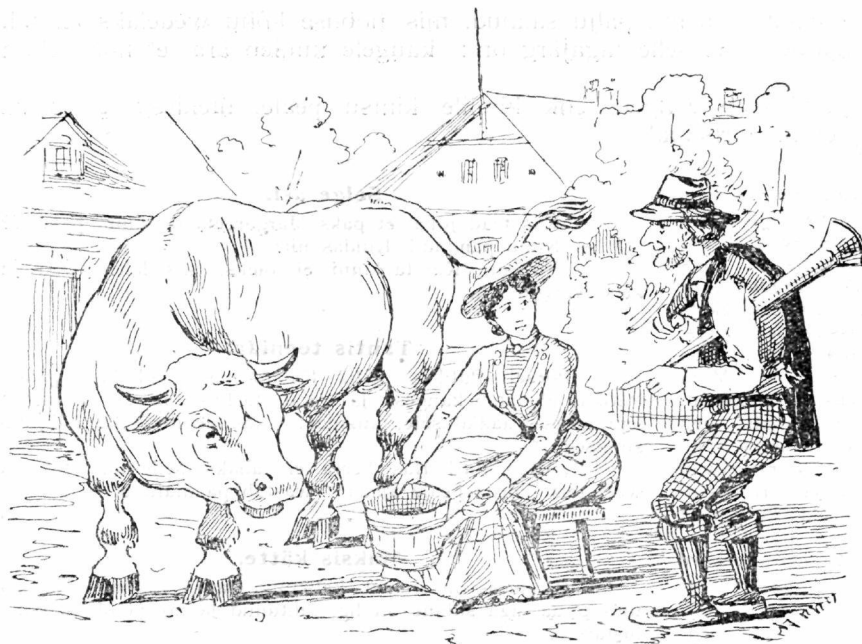

Pärtel (kellele wallakohus ihunulitlust oli mõistnud): Auulik kohus, kas lubate, et ma nõnda kõhuli olen, nagu ise tahan.

Peakohtumees: See olgu lubatud.
Pärtel asub kõhuli pingi alla.

— Tühi töö. —

„Kuule karjavana, ma lüpsan ju pool tundi seda lehma siin, aga piima ei tule mitte tilkagi.“
Aga, preili, see ei olegi ju lehm.“

Armastus.

Ma armastan sind! ütles Mari —
Madis kahtles jiski veel,
Ta ütles: neidudel ja naistel,
On libe keel ja kerge meel.

Kuid olgugi, kas aga Mari
Siis jeda uheldes waletab,
Kui tema tõendab Madisele!
Et jüdamest ta armastab!

Ta võib ju armastada maja,
Ehk rahakotti, hobusi,
(Sest Madis on ju rikas noormees)
Ehk mõnda teist meest koguni.

Suuremees.

Ettevaatus.

— Mispärast ja oma piibli ära põletad?
— Kardan läbiotsimist.
— Aga's piibel keelatud pole.
— Siiski on süda rahulitem — sest seni
tui nad otjusele jõuavad olen ma wangi-
kojas tõdunemid. =

— Kas teil ei ole häbi, teie suudlesite
tuatüdrukut? — wuih!
— Preilissid ju ammugi ei tohi suudelda.

— Inglise mann piab Tiibetis jälle hädas
olema — aga kus see maatoh on?
— Ah Tiibet wõi? See on Wenemaalt
minna paremat fätt.

Wärwiliste hädaohtude aeg.

Meie aegas on wärwilised asjad moodis. On ka ennemalt neid aegu olnud, mil wärwid tähtsat osa mängisid — nagu sinine ja roheline Ida-Rooma keisri-riigis keiser Justinuse ajal. Wiimaks, a. 532 pörkasidwad mõlemad wärwid tuttupidi kokku ja seda kokkupõrkamist ristiti Nikea mässuks. Selle tagajärg oli see, et mõlemad wärwid kadusid. Meil on palju rohkema arwu wärwidega tegemist. Wene-Jaapani sõja ajal hirmutati meid kollase wärwiga — kollane hädaoht — see pidi terve Europa wabisema panema. Ja raputaski ka — meid Wenemaa poegi põrutas ta weel õige tubliste. Ja nüüd algas wärwide mäng peale. Waewalt oli kollane näitelawalt taganenud — kui ju punane mängusse tuli. Punane tegi palju tööd aga punasega ühel ajal ilmus ka must päewa walgele. Punased hüüawad musta — mustaks hädaohuks; mustad punast jälle — punaseks hädaohuks. Mõlemad wärwid on praegu tuttupidi koos. Kumb neist wõidab, on aja küsimus. Arwatawasti ei jõua lõpulikule wõidule neist kumbgi, tagajärg saab ehk segawärw olema — na kodanlise maitsega. Aga meid raputab see punase ja musta wõitlus nii, et „wilu lõbi“ selle wastu koguni lapsemärg on. Nagu ööldud on punase ja musta wärwide wõitlus praegust täies hoos. Aga ka meie armsal Maarjamaal tekkib „siniwereliste“ poolt sinine wärw siimapiirile. Et ta „siniwereliste“ poolt tuleb — siis wõime teda täie õigusega siniseks hädaohuks ristida. Sinine hädaoht tahab meid matsisi maatasa teha. Selleks otstarbeks hüütakse terwet siniwene sugu wõitlusele üles. Warsti on mõisad kindlusteks muudetud, põllutöomasinad kuulipildujateks ja suurtükkideks ümber walatud, wikatid, heina hangud, sõniku hargid ja muu weikesem raua rämp mõekadeks ja odadeks muudetud. Tööhobused sõjaraatsudeks ja härjad moona wedajateks pandud. Ja kui meie matsid niisuguse sinist werd ristsõitjate ees ei wärise ja silmi ei lange — siis on meie tunnid luetud. Nõnda wähe-
mast arwab sinine sõjawägi. See lapsik lootus põhjened wist selle peal, et saksad wiimasel ajal on nägema ha. junud, et wärwilisel ajal ikka mõju on. Ehk küll esimesed wärwid meid tõesti on raputanud ja weelgi raputawad — egas siis sellepärast kõik wärwid seda wõi — kõige wähem weel see wesine siniwerelaste wärw — see wärw on ju nii wesine, et sinna hulka kõige abinõuudega punase-sinise segawärwi „kadakaid“ õngitsetakse. Ja niisugune solge ei mõju täppigi. Las' larbiwad iseendile rõemuks ja meile naeruks.

Sellepärast.

Küsisin kord targalt sõbrait:
Tead, miks neid rinna all
Taskukella ikka kandwad,
Seal kus süda sügawal?

Kurwal toonil naeratades
Kostis sõber mulle nii:
Las seal tasku kelli tiksud
Kus ei tuksu midagi.

Sulemees.

Sarnadus.

Wene riigis ei ela mitte ainult bürokraadid kroonu kor-
terites, waid ka sotsialdemokraadid, mitte ainult reaktionärid,
waid ka rewolutsionärid.

Üteldagu weel, et meil ühesugused õigused puuduwad.

Ei meilt wabadust küll saada
Ära riisuda —
Sest et seda kaitsetakse
Püssi tikuga.

Hea nõuanne.

Enne mahasaamist saada oma naine ülemasse trükiwalit-
susesse, seal wõetakse laps kroonu omanduseks ehk jälle pan-
nakse naisele pitser peale — igatahes ei ole peresuurenemist
karta.

Wõeriti mõistetud.

Terwe tunni just
Palusin talt armastust,
Kõigest hingest, kõigest ihust,
Kätt ei lasknud lahti pihust.

Aga tema? — Kergel meelel
Sositas mul mesikeelel:
Seda m'agi ihkan just,
Aga kardan järeldust.

Sulemees.

Tulewiku eest hoolitseja.

Umbes 8—9 aastane tütarlaps istub üsna küdewa ahju
ees, nagu palawusest tulipunane. Küsimise peale, miks ta
kaugemale ei lähe, wastab ta: Harjutan ennast kuuma kan-
nätama, siis ei ole nii paha, kui peale surma peaksin põr-
gusse saama.

Mida Matsile karstuse kongressist meelde jäi.

Arvaja juhtis oma avamise kõnes karstuse kongressi tähelepanemist selle peale, et kongress kõige jõuga parajasti r i m p a m i t peats edendama ja kuritegemuse vastu võitlema — sest need ülesanded olla ta valituse ülesanded — ning ainult nende juhtimõtte järele jatkata kongressi oma tööd. Sellega oli kongress avatud.

Ralju tolmü sünnitas armulaua wiina küsimus. Umbra mehed nõudsinwad, et armulaua wiina asemel — jostuga piima peats antama — sest piim muutuda seedimise läbi niisama mereks. Arwati aga, et see õige pentifikult tõlats, kui edespäi dõlbaks: Ja tema wõttis jostu piimaga . . .

Dr. Bögelmann paneb ette, kogu seda karstuse kupatust modern alusele — nimelt kühitide ja klassi wõitluse alusele upitada — sellepärast hüüab ta puhtas klassi wõitluse tuhinas: kõik teie mitte proletariati, imege alkoholi ja surge kui kärblased — karstus olgu aga proletariati monopol.

Proletariati peab tulewikus karstuse, kui wõitluse abinõuu peale waatama aga mitte kui mõne eesmärgi peale. Panen selle otjuse healetamiseks ette.

Dr. Reimann arwab seda otjust liiga ühekülgselt; sest praegune kongress ei olla mitte üfji proletariatlastest koos, waid suu-remalt ofalt muude kühitide ja klasside liikmetest. Tema paneb ette, karstust kartuse ja wäristusega taga nõuda, ning seda pidada kõik klassid ja kihid püüdma, nõnda nagu hinge õnnistuse asjus kõik klassid ja kihid ilma wahetpidamata teewad.

Müüwisi saada karstuse asi laialise alusele. Paneb selles mõttes oma otjuse healetamise alla.

Dr. Bögelmann laiendab oma otjust — nii et mitteproletariati, ka karstusest osa wõib wõtta, aga mitte eesmärgi mõttes, waid ifka abinõuuna — sest selgeks olla tehtud, et alkohol kõige kühitide ja klasside maksa peale wäga halvasti mõjuda — nii wõida muud kihid karstuse, kui maksa terwenduse abinõuu peale waadata. Sellega oleks temast pandud uus alus küllalt lai.

Dr. Jürgenstein arwab, et kongressil oleks wäga humitaw hr. Bögelmanni suust kuulda, mida moodi alkohol iga kühigi ja klassi joolikate peale wõjub, kas ühte müüsi, wõi paneb klassi wahesid tähele.

Dr. Bert leiab, et mõlemad ettepaned otjused mitte kuhugi ei kõlba, paneb omalt poolt ette joomist — joomise läbi ära kaotada, nii nagu kapitalismis kapitali ära häwitab, wa' „porujoomiga“ see asi ei edeneda hästi, sellepärast tarwis sekti*) tarwitusele wõtta. Kui nüüd karstuse sekti oma puhwetitesse odawa sekti jooma isje seaks, siis käits terve rahwas karstlaste puhwetites sekti joomas, ning oleks terve rahwas mõne päewaga karstlased. Sekti alusele tuleb karstus upitada — panen ette sekti — sekti kui . . .

Zuhataja: Küllalt! Meie ei saa teie tarkusest aru.

Dr. Bert (wehib ägedasti kätega): Sekti — noh olgu peale — sekti — teie ei saa aru — sekti — istun parem.

Üks kongressi liige: Et kongressi ennem põhjusemõttelikult otjuseks tegi — alkoholilisi jootisi mitte tarwitada — palun nüüd teada, misjuguise seisukoha kongressi kodu-õlle kohta wõtab.

Teine k. l.: Meil on niisugune kodu-õlut, et lõika wõi nuuga.

Kolmas k. l.: Meil on ta säärane, et kuhu tilk kukub, seal kärn taga.

Õsimene k. l.: Palun ifka otjust, kas wõin kodu-õlut juua? (Neelab ju mõttes).

Neljäs k. l.: Meie wõitleme põhjusemõttelikult alkoholi vastu, aga weini pistan ma heameelega.

Õsimene k. l.: Mul on hull kodu-õlut walmis; kas wõin ära juua — ei raatji teist maha lasta.

Wies k. l.: Kongressi peats jalamaid joogi wälja arwama, mis paraja filgi pähe paneb aga alkoholi ei tohi jellel sees olla.

Õsimene k. l.: Aga kodu-õlut . . .

Runes k. l.: Jah, juua peab saama, müidu on karstus tühi töd ja waimu närmine. Kuida seltskondas kuiwa suuga wõib istuda?

Õsimene k. l.: Kui ma nii kaua otjust pean ootama, seniks on mul kodu-õlut juba hapu.

*) Sekti (vino seco) wiinamarjadest walmistatud magus ja kange likör.

Seitsmes k. l.: Soomlased joowad wõmmi aga kas ta pähe hakkab, seda ma ei tea.

Õsimene k. l.: Minul pole teie wõmmide ja pommidega asja, ainult kodu-õll . . .

Dr. Jürgenstein: Joogi küsimus wõiks lõpetatud saada, mina ei näe siin mingit tähtsust.

Dr. Tõnisson: Waidlen hr. Jürgensteinile vastu ja tuetan eeltõnelejaid. Joogi küsimus on kõige tähtsam — kongressi peats kerktoimekonnale õimeseks ülesandeks tubli ja waimustawa joogi soetamise tegema.

Õsimene k. l.: Elagu Tõnisson! Kas wõin tema terwiseks kodu-õlut juua?

Dr. Raff: Panen kongressile ette, meilasi karstuse seltsi liikmeteks wõtta, nemad muretsetjwaw mett ja meest saab tore-dat weini.

Õsimene k. l.: Nii kui ma kongressilt lahkun, pean ma pulma minema, seal pakutakse kodu-õlut — kas wõin juua?

Dr. Topmann: Kongressi peats kerktoimekonnale südamet peale panema, et see walitusele luba paluks, alkoholilisi jootisi, ilma atksifita, karstuse puhwetites müüa.

Õsimene k. l.: Kas kodu-õlut ta?

Üks k. l. Doetan hr. Topmanni ettepanekut, ainult juurde lisades, et alkoholi üle 100% nendes ilma atksifita müü-dawates jookides olla ei tohi.

Õsimene k. l. (pool nutuse häälega): Kodu-õlust ei hingat keegi sõna, just kui kodu-õlut jook ei oleks.

- Mis te' mõtlete, isand Tõnis?
- Sedasama, mis teiegi, neiu Nii.
- Wuuh, kas teil häbi ei ole!?

Kaks linnapreilid on jäämineku ajal maale juhtunud. Silla pealt jääde minekut waadates ütleb teine: Oi heldekene, kust need waesed külarahwas nüüd wett saawad, kui nende weewõtmise auk mere poole läheb.

Oleks. — Oleks pähjanaba üles leitud, kapten Keyl wiiks Cestlased sinna elama.

— Oleks Trepow elanud, ajalehtede kääritöö oleks tegemata jäenu.

— Oleks faksie teha, nad ajaks koif Cestlased orki.

— Oleks Järw õpetaja, ta peaks hea jutluse.

Karstufemeeste keskfel.

N. „Näe, meil oliwad tublid karstlased. pidasime pulmad ära, nii et mitte wiina tilkagi ei joodud“.

Teine karstlane: „Mis see ka oli, aga meie karstuse felti esimees pidas pulmad kus nii palju wett joodi, et mõlder, kellel allpool westi oli, pulmalisi palumas ja meeldetuletamas käis, et temal järgmisel päewal tarwis on jahwatada.“

**Korra järelwaataja tasku-
raamatust.**

Sisjetullemene.

Et lasteriista luppasin kanta	1 rupp.
Kerjamihe läppiodsimise eesd	2 rupp.
Walle duniidusse eesd N. täieid	3 rupp. 10 fopp.
Luppamise eesd kaubmihhele ett wõip kaubleta sel aial kui ei ole luppaa kaupleda sain koif kädde	1 rupp. 22 f.
Wõtsin her. Dunajewi läpi odsimisse hiaal 1 portmani ja seal seej olki	6 rupp. 49 fopp.
Suma on	13 rupp. 81 fopp.

Wälja menemene.

Õsdedut 1 pool toobi wina	45 fopp.
Jällä ostetut 1 pool toopi wina	45 fopp.
Ja sell bääwal õsdedut weel 1 pool tobi wina	45 fopp.
Wühha kuiu edte 1 ginal ostetut	5 fopp.
Paar õllud	22 fopp.
Kintralli düdrugulle Wnassale	1 rupp.
Summa	2 rupp. 62 fopp.

Tsusima kangelane jutustas ferd oma wõit-
luse lugusi.

— Wõelge ometi — tormijooksu juures olime nii tihedates ridades koos, et kui keegi soldatitest üles oleks hüpanud, siis ta ka ülesse oleks jäänudgi ja teised oleks teda oma peade peal edasi kannud.

— Aga mis siis, kui koif soldatid seda oleks teinud? küsis korraga üks pealtkuulajatest.

— Niisugune lugu juhtusgi ferd, — jutustas ohwitser suure ägedusega edasi. Ja kujutage endile ette: terve pataljon langes õhus waenlaste peale.

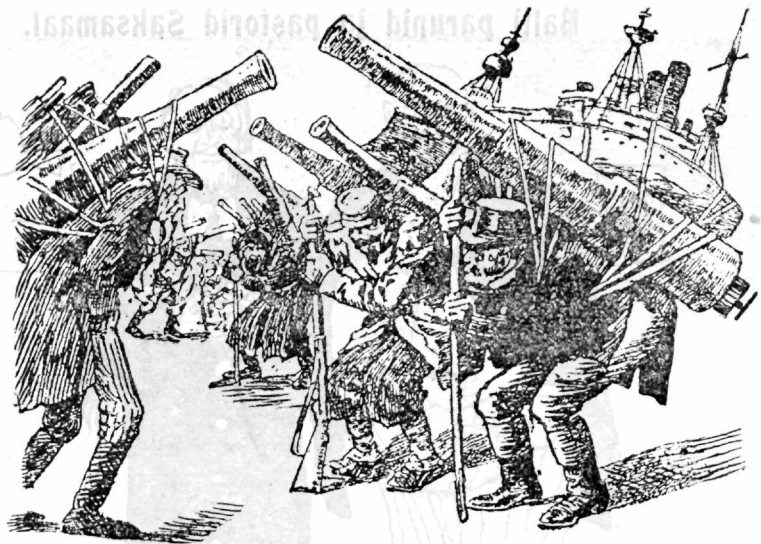

Uuel turul.

Dunataupmees tabab poisjst warguse pealt ja harib tal fraest kinni.

— Ah, ja wõrukael, ma tahan õpetada sulle wargust!

— Õpeta, õpeta, onu, — wastab pois, ma ei saa weel sellega sugugi toime.

Koorem, mis rahwa õlasid rõhub.

— Miks sa talle mehele ei lähe? Ta on ju hea mees.
— Oh, häid mehi on palju! Oleks ta aga rikas, siis oleks teine asi.

— Oh kui tüütaw see on, igapäew enma hltida, pesta, nõõrida, klanida. Hirmus asi!
— Jah, saaks ferd juba mehele!

Õnnelik krokodil.

Ainetel.

Lõunamaa ja lõunaeg.
Palaw päike. Püha Niilus.
Puu all puhkab krokodil.
Kõht tal täis ja süda rõemus.
Armas on tal kodumaa,
Ja ta mõtleb: Oh kui ilus
Laiselda ja uinuda
Niiluse ja palmi wilus!
Siin ei ole muud kui söö,
Joo ja leiba luusse lase.
Oh kui hea, et Baltimaal
Pole minu eluase.
Lõunaks inimese sõin,
Päris tundmata on mure.
Eesti-, Liwi-, Kuuramaal
Otsekohe nälga sure!
Koeragi ei leiaks seal:
Wõimumed, saksad sõiwad
Kõik, mis süia sünnib seal,
Puhas oma nahka sõiwad.

**Ühe „eestimeelse“ mehe tarkuse-sõnad, kes
Leipzigis enesele doktorikübbara sai.**

„W a l g u s“ kirjutab: „Sotsialdemokraatia on ferd Sak-
jamaal teffinud, ja iga sotsialdemokraat ehk sotsialist on peenike
ehk jäme Sakja mees, ei muud milgi kombel“.

„Müdagi piab meil olema, mis meid bobusest ja härjast
fõrgemale tõstab. Mis wõiks see muud olla kui meie Cesti keel
ja Cesti meel“.

Balti parunid ja pastorid Saksamaal.

„Suguwennad, halastage,
Hädalisi awitage!
Metslased meid piinasiwad,
Meie wara riisusiwad . . .
Oleme nüüd jänus, näljas,
Saapad jalas, warbad wäljas,
Kehakatteks räbalad,

Taskus pole kopikat,
Süda mures, silmad wees
Seisame siin teie ees.
Andke armuandeid meile,
Issand Jumal tasub teile!
Nõndawiisi Balti sandid
Musteldawad armuandid.

Küsimised ja kostmised.

- Mitspärašt andis kõrw „Walge“ ära?
Et uulitja poistest rahu saada.
- Mitspärašt ei kaswa naisterahwale habet?
Et ta nii kawa juud kinni ei jõna pidada
kui habet aetakse.
- Mitspärašt wahitakse Margaretet igast küljest?
Igal iludusel on omad imestajad.
- Mitspärašt hädaldawad meie sakjad?
Et weel liiga wähe tapetud.
- Mitspärašt antakse ihunuhtlust?
Kui ihu harida saab, ei lähe hing hukka.

Meinle.

Mu lapsuke! Ole karske, kui tahad ja rumal, kui sa
sõnades loodud oled, aga igatahes — ole ilus.

Palwekirjad.

Tahad teada,
Miks me' palwet
Taewas kuuldaks
Aga
maa peal mitte —
Nõnda ruttu ;

Waata, — seal ei
Tarwitata —
Palwekirjasi,
Ega
nõuta neile peale
Tempelmarkisi!

K. Sinep.

Ajaleht, kes teisa tahab sõimata,
ajutagu naljalisa.

Uued õnnesoowid.

Kuropolitkin pead sa olema ja
Jaapanlastega lahinguid lööma!

Abielumees pead sa olema ja
tuhalabida walitsust maitsma!

Näitemängusi pead sa kirjutama,
mida tsensor läbi ei lase!

Ajalehe toimetaja pead sa olema,
kelle leht kinni pandakse ja keda
maalt wälja aetakse!

Andrejewaga pead sa mööda
Amerikat enesele peawarju otsima!

„Koidu“ ja „Päewalehe“ poolt
pead sa sõimata saama!

Mirowoi juures pead sa pool
päewa korda ootama!

Arsjata ajaraiskamine.

Laps (oma koolikõpetajannale): „Kiigi wolifogu on
juba ammu laiali aetud, aga sina jäändad ifka kadetiga“.

Patulangemine.

Diети üelda, tähendab patulangemine sõnasõnalt,
et patt on langenud.

Langenud ingel ei ole enam ingel, nii ei wõi ka
langenud patt enam patt olla, nii et patulangemine
jugugi patt ei ole. Nii siis auustatud õrnemjugu,
ärge kartke enam midagi. —

Uuemate murimiste põhjal Gewa patulangemise üle
Paradiisi-aias wõib julgesti ütelda, et inimeseloomise*)
juures kurat õige lähedalt tegew oli.

*) Esimeseks inimeseks wõib Raini nimetada, sest et tema
esimesena loomulikult teel ilmaile tuli. Adam ja Gewa, need on
üliinimesed.

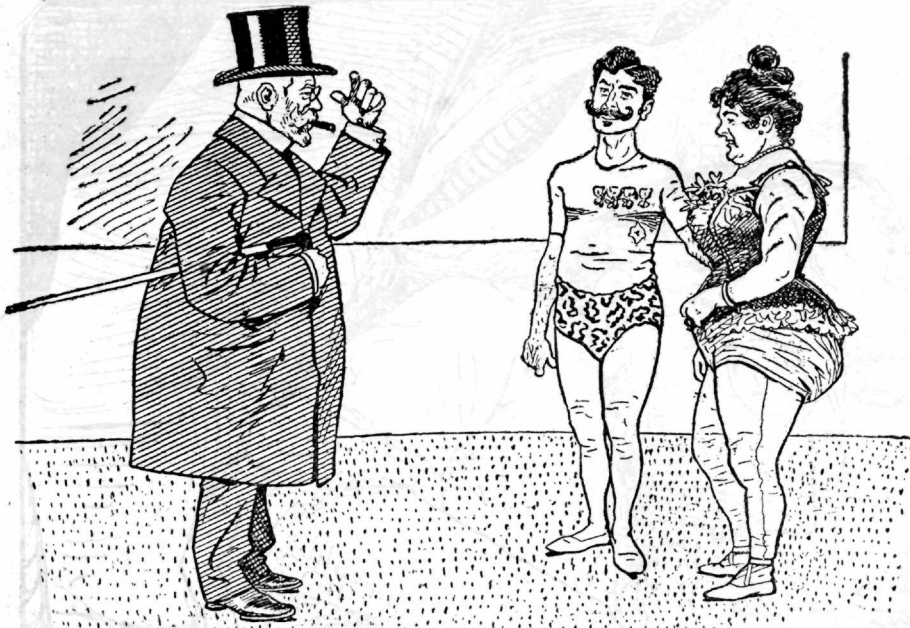
Rooskaja tulewiku ideal.

„Sõnumed“ № 56 juhtkiri „Töö“: Inimesesoo idealiks jääb ikkagi täielik tööta olek . . .

Tsirkuses.

Seaduse nimel.

Mednik: Miks sa, pagan, minu koormast kõrviija ära wastaajid!

Linna waht: Pia suu, sotfilist, wõib olla, et see kõrwiis ei ole, waid pomm. Ma pian kodu järele waatama. „Трэнеръ“.

Rahustujets.

Ära nuta, oh inimeselaps, et sa abielusje astujsid, waid ole rüemus, et ja teistkorda enam sarnast wiga ei tee.

Ära kurwasta, et äi sulle kaasawara kätte ei annud, waid rüemusta, sest sa oleksid seda wõinud kaardimängus kaudata ja siis kuuli enesjel peast läbi lasta.

Ära ole nuffer, et sind lolliks nimetatakse, sest kui sind targaks peetaks, siis peaksid ja seda mõnikord ka millegagi tõendama.

„See on minu naine. Meie töötame seltsis näitepörandal: ma kannan teda hambus“
„Õnnelik mees! Aga minu naine pureb oma hammastega jälle mind“.

Edumehed igal pool.

Tuba oli pime ja kõit wainne. Murdwaras oli just juure koti kulb ja hõbe asju täis saanud ja mõtles sellega oma teed minna, kui häftiselt käsi tema õiale pandi. Waras waatas ehmatades ümber ja nägi auulikku herrasmeest, kes teda turwalt silmitse.

— Armas effinud sõber, ütles herra südamlilikult, pööra ümber oma paha tee pealt, jäta asjad, mis sa mõtleksid warastada, ja sa wõid wabalt minna kuhu tahad, sest mina olen hea südamega inimene ja annan andeks. Mine nüüd!

Murdwaras sai wäga liigutatud ja läks kahtsewaa meelega ära. Herra wõttis ruttu koti ja — ruttas warsti wälja pimedusse. Sest tema oli ametis osawam kui esimene.

Toome lugejatele näha, missuguseid kirjasi meile wahel tuleb:

Ma pean sulle ütlemä et se häbi nähba on, kui üks nisuggune leht ilmub, kui sinu leht Meie Mats on. Kis annab sulle õigust pilgata ja naerda teiste üle? Kas sa arwad et meie sedda mitte ei mõista, et sedda änam sa pilkad ja naerad, se sulle änam rahha toob. Agga ma ütlen sulle, et pea aeg tuleb et ka sinuga saab otsust tehtud. Wägga birmus on se nähba, kui kaugele meie rahwas äraeksinud on. Kis sedda enne näggi, et eestirahwa eest ennast peab hoidma, sest et nemad kiriku wargad rööwled ja mõrtsukad on. Ja keigi selle jures on sinul oma osa, ka sina oled

oma häbbemitta lehega püüdnud hirmu rääkida te peale meie wõest rahwast jaata. Senda kui se ilma koes pätsis läno, nenda saas na jina minema

Karl Frumberg.

Tahkumisel.

Kirja lõpp on kirjutaja oma käekirjas.

Wõerastemajas.

Karl (Mariele, kellega ta on kosja nõuu pidanud, aga Marie wanemad ei ole abielu lüba andnud, mispärast nad lastuma peawad): — Ära nuta, kallis Marie, eht mina leiän omale weel teise.

Küllaline: Ma tellisin wõleiwä juustuga, aga siin on ainult wõleib, — kuhu juust jäi?

Kellner: Weil on juust suurte aukudega, wist juustus teile üks suur auk.

Kaks rahameest.

Ütles.

- See on ajalooline sündmus, ütles Tõnisson kui Tallinna kolis.
- Küll on terve kuulsaks saada, ütles Seipott, kui oma kere müümise lugu ajalehest luges.
- Viimase päeva märgid, ütles Leppiku Reet, kui kasafaid nägi.
- Mässajad saavad ülespooldud, ütles parun, kui teomes naise matmiseks prii päeva palus.
- Jumala ees olen mina niijamasugune siga nagu sinagi, ütles Elbi eit oma nokastanud wanamehele siis kui ta kulbiga matfu pähe löi.
- Laua dieti, lontrus! ütles Luuba Miina teise naesele kirikus ja laulis ise wägewasti edasi, ehk küll teised kõik juba wait oliwad.
- Hästi trehwanud, ütles kaagimees Soomemaal ja sõimas „Wirulast“ mida enam olemasgi ei olnud.
- maha lajewad — aga puua saa, ütles Kirna mees ja läks monopoli lõhtuma.
- Ei karda „kurabidki“ ütles üks päewaleht ja tõmbas Kolgast saadetud sõnume, kus sõna „strashnik“ ette tuli, maha.
- Muud põlegi ees, kui solgirem, aga üle ei saa, ütles Järw ja sõitis Narwast Peterburki.
- Sõimawad kui „koit“ ja „Päewaleht“, ütles linnawahht kahte uulitsapõwsi lahutades.
- Elagu waba wõijlus, ütles patron, kui kirikus kõrtfi kinnipanemist paluti.

- Rääb ülesse! ütles Jaan, kui eidele hakkas kere peale andma.
- Tühi mis tühi, ütles õpetaja, kui arst küjis, mis ta peal wiga on.
- Dieks kirbud hobusteks, ma wõiksin parisnikuks hakkata, ütles moonakas woodis aelede.
- Linn on wististi wiinast tühi, ütles kingsepp, kui nädala lõpul raske peaga üles ärkas.
- Dere ametiwend ütles korstnapühkija neegrile.
- Mis minule riigi asi korda läheb, ma kaswatan aga rahakotti, ütles Pärt, kui lehele lugejaid õngitses.
- Dieks alati nii õndsad ajad, ütles warga Juus, kui talupoegadelt püüsid ära korjati.
- Tuleb kofku mis tuleb, aga isegi sõnnit maksab raha, ütlesiwad jaksad, kui oma nooresoole ülestutlet awaldasiwad.
- Ratfugu nüüd Peetrus, kuidas mu Raiega läbi saab, ütles Aruwere Zuhan, kui ta wa riakas naine ära furi.

Nagu.

- Tingib nagu juut wana pükste juures.
- Wasitk nagu tööliste küsimus linna wolikogus.
- Haiseb nagu Tallinna hobu raudtee seisukoht.
- Wigane nagu õpetaja Gesti keel.
- Kõigub nagu Tagawere moonakas tuule käes.
- Laiad nagu kassaka püksid.
- Kõrgib nagu papp kantslist.
- Pikk nagu Muhamedi habe.
- Sõimab nagu Balti parun.
- Kuuw nagu Punane meri Israeli rahwale.
- Keeruline nagu maaküsimus.
- Hoolas nagu papp rahalugemisel.
- Tillukene nagu Tallinna pagarite jaiad.
- Pikk nagu ametniku kuu.
- Waletab nagu Wändra Matsi tähtraamat.
- Weikene nagu Hermannii „Walgus“.
- Jooksus nagu meie politika mehed.
- Teeb lollust nagu ministerium.
- Tola nagu nagu linnawahil.
- Häkiline nagu sõjawälja kohus.
- Iseennast täis nagu politsei.
- Kardetud nagu Wenemaa wabadus.
- Udused nagu ministrite tõutused.
- Werejänuline nagu jaksu tanta.
- Sing kinni nagu ajakirjandusel.
- Tuttaw nagu nagu aika.
- Igapäine asi nagu ülespoomine.
- Wage nagu armastuse laul.
- Pikk ja must nagu sügisene öö.
- Alhib nagu seppa lõõts.
- Armastab nagu rewolutsionär nagaitat.
- Riidab nagu jaks sõjaseadust.

Balti parunid enne ja nüüd.

Enne.

Metslane,
Tagane,
Mine minust eemale!
Sina alandad ju aadelite seisust.
Sulle awaldan ma lõppemata põlgust.
Ei su warju salli silmaotsas ma,
Ega sinu haisu kannata . . .

Wanad sõnad.

Söö kapsaid ussidega — aga pea suu!

*
Needsamad wõllad — kuid teised peaks nende
küljes rippuma.

*
Kaks asja, mis iialgi üksi ei tule — õnnetus
ja — kaksikud.

Üleskutse meie maa Saksa nooresoole.

„Tüma-Seitung“ awaldab 204 nr. järgmise Kuuramaalt jaadetud üleskutse. „Meie Balti kodumaa Saksa noorsugu! Teie kõid, kes teie siin ja seal laiali olete, kes teie kodumaal linnades aralt wärijete, päewal magate ja öösel kaebtuji kirjutate, läinud aegadeft laulate ning hambaid kiristate, kes teie „Waterlandi“ suurel pinnal õlut, wiina wamate, lõbumaja põrandaid tulutate, sporti peate ja Baltimaalt kogutud warandusi pillute, teie kõid kuulge, mis hirmsad asjad sünniwad siin „Zumala maakeses“. Siin walitseb toores „Bauerferl“, kes toibunud on talisest õpetuseft, käimad ümber selle kuradi poja (sotsjaldemokradi) rõõwliisalgad ja otjivad Sakku, keda neelata wõits. Asjata on politsei ja sõjawägi waewa näinud, asjata on õpetajad pörguga ahwardanud ja asjata on meie wendad mõisnikud pajuwitfu lõiganud. Ei saa enam kahelda, et meie waendlane meid maalt wälja peletada tahab. Ära tahab ta wõtta meie mõisjad, ära meie walitsuse . . . Meie Saksa rahwa liikmed ja kudurad kadafab, kellel rüütli aastad ja tud:ewad käewarred on, kas peame meie taganema selle kuradi poja eest ja lastma ära wõtta meie walitsuse?

Meie pöörame teie poole ja hüüame: Tulge ja kaitske, tulge ja nuhtlege, tulge ja elage ja walmistage elu meile, säärast elu nagu talwel oli . . . Tulge! meie saame teid wastu wõtma ja koguma teile abim hi suureriigi poegadeft, kes linnast linna käiwad faigastega, nuiadega, Westphaleni rüütlikest ja Preisi pulgajunkruteft ja saame katma teid raudriidega ja jootma magusa joogiga ning fõõtma maitsewä lihaga ja meie laulame suure healega: Waterland geht über Alles, über Alles in der Welt *)

Tulge ja tooge kaaja rüütlike waimu . . .

Harilik pilt.

Sõjamehed ratsutawad,
Kulkipildujad on wäljas,
Büssi pragin, kuulid lendwad,
Paljud furnult lang'wad maha.

Miks nii kurjad näud on nendel,
Ja miks rahwas meeheheitel?
Mamaa wißt hädaohus?
Waenlane wißt linna tungis?

Wale! Waenlast pole näha,
Sõda fõndemas ei ole!
Lubamata rahwakogu
Metakje laiali.

Uuemad „suremata“ seadused.

§ 0001. Sellele, kes wistab politsei peale wõeritti pilgu, muudetakse surmanuhklus 25-kopitaliseks rahatrahwits ümber.

§ 0002. Sellele, kes tiffuşi ehk paberossifotjasi wõitfakale wistab, milleft wüimaks barritabid saawad, muudetakse surmanuhklus tooreks fõimamifets mitte wähem kui wiie kojamehe poolt.

*) Mammaakäib üle kõi ge, üle kõige ilma peal.

Heategija.

Londoni elavamas uulits-
fas hakkas peenife herra mä-
ne tööta hulguisega kõnelema,
kes seal isefestis lobisejivad.

— Kui kaua olete ilma tööta, küsis herra.

Mõned vastasivad nädala, teised kaks jne.

— Teil on siis nälg ja tubli kshutäie söökjite
heal meelel, wõi kuidas?

Uulitsapoissis oli weel juurde tulnud ja kõik tõen-
dasivad sööki himustama.

— Tulgu siis minu järele, kes hästi nälgjane on,
ütles wõeras ja wiis kõik kaajas lähedal olemasje trah-
terisje ja tellis neile tubli lõunajõõgi.

— Üksa lõbu teeb südamele, kui näeme inimesi
nii juure isuga sööma, ütles herra trah-
teripidajale, kui mehed oliwad söõgi kallale
asunud.

— Kaunis nähtus! tõendas peremees.

— Niisugune mõjub inimese peale
paremine kui kõige kaunim jutlus, ütles
wõeras.

— Head teid saamad ükskord tasu-
tud, tõendas trahteriisand waga näuga.

— Teil on õigus, peremees. Ma
tahan weel täielikumalt teha. Dodate jil-
mapilk.

Ta ruttas wälja ja tuli paari minuti
pärast tagasi. Kaaja oliwad tulnud kelu
töömeeft, üks wana eit ja kaks ajalehemüüjat.
Need asendati kõik söõma.

— Waadake neid nüüd! hüüdis herra
naeratades ja rõõmuft särawil silmil. Oh
oleks minul wara, ma tahaks kõik Londoni
waefted teita.

— Teie olete heategija, tõsine heate-
gija, ütles trahteriisand hülgawil silmil
waadates, sest ta arwas juba ette ära, kui
suure rahajumma ta nende kshutäite eest
kõiks.

— Kui palju neid siis nüüd on? kü-
sis wõeras. Klümme, neliteist, kuusteist!
Minult neli on kahestkümmest puudu. Dodake,
ma toon weel lisa. Nende sõnadega joot-
sis ta wälja ja — jäigi sinna.

Kui „heategija“ tagasi ei tulnudgi,
läsi trahteriisand terve mainustajate jalga
finni wõtta. Politseis leiti aga kõik süüta
olema ja lasti lahti.

Wene wanadõnad.

Pealt pühamees, alt Kroonlinna Joann.
Ta on salandüunik, aga warastab awalikult.
Kana pole lõuke ega Wejstsherski prohwet.
Jafutski oblastisje wõib igaiüks sattuda.
Leibasoola söõ, aga tõtt las wõimunehed
taga kiusata.

Misjugune kabinet, niisugune ka budjhet.
Ega minister ministri silma wälja noki.
Eäh julle konstitutsion!

Wõttis märku.

Jisaku kihelkonna mehed olla iseäranis hoolikad.
Kõneldakse, et nad kokkühoidmise pärast tulewiku lõhki-
ajawad, enne kui tarwitawad.

Ühes talus seal küpsetas sulane silku ja peretütar
waatas seda kahetjedes pealt. Ta ei läbenud ütles-
mata jätta:

— Küpsetamisega lähes ju ühe kala osa raisku,
sest eimud ja sabad põlewad ära.

— Näh jaa, mul ei tulnud seda meelbegi, ütles
sulane ja pistis weel ühe silgu wardasse lisaks.

Nüüd.

PARNUMETER.

Tuike,
Tibuke,
Kuku minu kaenlasse!
Wannun igaweseks sulle truudust,
Sest et kaasawarast pole sinul puudust:
Tina on sul ilmaotsata,
Waljum majakord — see meeldib mulle ka.

Ülemad ja alamad.

„Küll on tore koer, wärshestwo,“ kiitsiwad alamad oma ülema koera peale waadates.

„Jah, tark loom,“ kostis ülem heameelel. „Ta on minuist enesest weel targem, ütlen ma teile!“

Ja üksigi alam ei julenud ülemale vastu waielda.

H i n d.

Oma „Mälestustes“ jutustab Laplace järgmise luokese.

„Üks tola jõimas mind,“ ütles kord Dumas Laplacele.

„Kuda nii?“

„Jah, et ma kirjaniik olen, siis arwab iga loll enesel õiguse olema minule oma unistusi saata. Mulle saadeti neil päewil terve roman palwega, et ma selle läbi lueksin, ära parandaksin ja märkusega, et hra N. minuga ühijest selle romani kirjutas, trüffi annaksin. Ma saatsin ta töö, muidugi ilma lugemata, järgmise märkusega tagasi: „Harilikult ei rakendata mitte hobust ja eeslit ühe wankri ette.“ Ja mis teie arvate? Ma saan täna selle häbemata inimese käest posti kaudu kirja, kus ta ütleb, et tal arusamata olewat, miks ma teda hobuseks nimetades jõimata!“

Ja Dumas naeris ise kangesti selle üle.

„Mis te selle kohta ütlete?“

„Kirjutage talle järgmiselt,“ soovitab Laplace: „Teie teine kiri maksab esimese kirja ära ja äratub minus soovim teie kirjatööd läbi lugeda. Saate.“

Nõnda Dumas ka tegigi.

Wabaduste ajal.

„Et! . . .“

„Millest ma tahtsin üelda?“

„Jah, mäletan! . . .“

„Trükiwabadusest . . .“

„Et! . . .“

Kust kaju saadakse.

Päewawargad isekeskis wiinapoes:

„Wot, täna sain palju uudist kuulda: „tõijiseid wene“ inimesi kinnitatakse haawamiste ja jurma vastu! Täna annad sina mulle ühe näosse — saan kinnituse raha — joome maha; homme annan mina sulle vastu wahtimist, saame jällegi kinnituse raha ja joome maha. Pole meil siis häda elades! . . .“

Kommunismuse jüngrid.

Noor proua (oma mehele): „Kunle, Karl, seame omas majapidamises täieliku kommunismuse sisse.“

Mees: „See on tubli, jeda teeme.“

Noor proua: „Sina maksad korteri, ülespidamise eest, õmblejannale, magasinidesse aga mina ostan kasfile piima.“

Kui seadusi tehtakse . . .

Koosolekute wabaduse seadusesse paneksin mina omalt poolt järgmise punkti: „Koosolekutele kõnet pidama lubatakse ainult kurtummasi.“

Ülemuse tülitamine.

N. jänskonna ülewaataja wõttis ühe elaniku käest 300 rubla altkäe maksu vastu.

Elanik tõi jeda peenes rahas.

Ülewaataja oli „akurat“ inimene; hakkas wiefopikaliji wast pätakaid lugema.

Wiimaks sai sellest himu täis.

Hakkas kiruma:

„Bagan wõtku! . . . Misjuguft puru toonud! . . . Tülitad seega ülemust! . . .“

Kuriku aruwallast.

Nõ 48. Moonakas jaab päewas 2¹/₈ naela leiba, ¹/₁₆ tükki sulskurt, 0,00(3) naela liha, 3 pangi wett ja lugemata hull sõimu-sõnu. Millal hakkab ta streikima?

Nõ 64. 17. Oktobril, kell 6 õhtu saadeti kiirrongiga wabaduse kuulutus Gestima pealinna poole teele. 20. Oktobril läks jedajama teed mööda kiirkäskjalg Gestimaad sõjaseaduse alla panema. Küsitakse nüüd, millal sai esimene käskjalg eesmärgile, kui teda poole tee peal raudtee streik kätte sai?

Nõ 68. Metjakaupleja, kes Jaalu jēel odawasti kuuse ja männa metjasi omandada tahtis, müüs terve metsa ümbruse ühe wana wiielise eest ära. Tahetakse teada, kui palju kuuse ja männa palkiisi selleks ära kulub, et sellele metjakauplejale türmi ehitada?

Nõ 122. Wana jarwikul on endise Gesti kalewipojaga pea ühe palju jõudu olnud. 200 puuda on ta weikse sõrmega õhtu wiisanud. Küsitakse nüüd, kui wägew on üks Tallinna „Päewaleht“ kui ta „kuraditki“ ei kardada?

Nõ 123. 200 tööta tööltist läksid Lagedile kartulid wõtma, mille juures iga pea peale 7¹/₂ kop. päewa palka lubati. Küsitakse 1) kui mitu kartulit iga tööline üles wõttis, kui nad juba raudtee jaamast Tallinna tagasi pöörawad ja 2) mituüks päewaks jätkub weel Lagedi parunil tööd?

Kuulutused.

Ühe rubla eest kirjutan mustajajalisi üleskutseid.
Kah kirjaniik.

Maalt sisseseõitnud

noor prowokator
soowib „tõijise wene“ naisterahwaga tutwust teha.

Kuu ülewaade ja uuemad sõnumid sündinud asjust.

Tallinnast. Cand. jur. Steinberg lei-
tud. Meile teatatakse ustavasti hallikasti, et kuulus
„Mue Nja“ kaastöölise cand. jur. Steinberg praegust
agarasti rahma seas jelleks kihutuse tööd teha, et rah-
was teda oma saadikuna tulewasesse riigivolikogusse
läkitaks. Tema programm olla nii laialdane — kõi-
gist politika erakondadest kõrgemal — et terve rahwas
teda julgesti oma asemikuks võida valida. Meie omalt
poolt võime seda isikut ka aina soovalt selleks soovit-
tada. — Kõigil inimestel olla, tingimata, peale heade
kõlgedega ka omad paha küljed aga tema on tõesti see
ainus inimene ilmas, kelle peale ükski n ä p u g a e i
wõ i n ä i d a t a — sellepärast antkem omad healed
— kui üks mees ainult cand. jur. Steinbergile. Kes
selle herraga isiklikult tuttavaks soovib saada — see
võib adressi „Päewalehe“ toimetusest järele pärida.

Katwerest. Kõlblased „Dõpiku“ seltsis ehk seis-
suste waheseinad. Tantsufurrujusest ojanõttjad ou järmişed
reeglid üles seadnud: I. Tantsusaalist wiwatasse need
naisterahwad wälja, kes poiste kutsse peale tantsima ei
lähe, sellepeale watomata, et kutssetaw tantsida ei mõis-
ta. II. Tantsusaalist wiwatasse need naisterahwad wäl-
ja, kellest rahwas midagi „maitsewastast“ räägib, selle-
peale waatomata, et koosolejad temast midagi paha ei
tea räägida. — Kui aga keegi noor neiu nende reeglite
wastu näitemängu harjutamisel protesteeris, siis tõusis
kõle maru ja tolm. Nõuti, et kõneleja sõnad tagasi wõ-
taks ja andeks paluks, muudu minna selts hulk.

Palmsest. Meie ei tohi ramatuud lugeda! Ko-
halik poliitsei-korndnik keelas Palmse ja Sagabi kooliõpe-
tajatele ja erainimestele, kellel rohkem raamatuid on,
nende wäljalaeenamise ära — ei tohi neid ka ilma ra-
hata oma tutawatelegi lugeda anda. Jällegi samm harid-
duse poole! Ka kirjanduse laiade lagunemisele aitab see
rohkestes kaasa. Saladus seisab selles, et nüüd igati-
kse omale raamatuid ostab, aga mitte enam teise käest
neid laenama ei lähe. Soowida jääks, et ka ajalehtede
lugemine ja tellimine kahe, kolme peale ära keelatakse,
ja et „Meie Matši“ ei tohiks mitte üksteisele niikaua
edasi laenata, kuni rābaladki otja lõpewad.

Peterburist. Tulewases riigi wolikogus saada
kuulujuttude järele iga saadiku selja taga gorodowi
istuma.

— Wahast kujude kabinetis walitseb endist wiisi
surmasarnane elawus.

— Meile teatatakse, et õpeasutuste awamine mitte
hiljem kui 1999 aasta lõpul saab olema.

— Andrei Petrovi nimepäewaks kogusiwad kolm
ülilõpilast pidu pühitsemaks. Poliitsei (õigel ajal kohale
jõudnud) pani koosoleku finni. Kaks wõeti wangi.

Sedletsiist. Surmuwankril saame wabaduste maale.

M—st. Wiimane kool on finni pandud.

Kolangenist. Apelsinide jissewedu suureneb iga
aastaga.

Waltiskist. Meie mehed ei saanud wanemaga
hakkama. Armudist ei tahetud ja teisest tõuust ei kin-
nitatud. Nüüd on wanema küsimus rahulolewast lõ-
petatud.

Tallinnast. Sellest on juba mitu aastat möödas,
kui wiimased „armjad hoolikandjad“ meie kodumaal endid
nuumafiwad ja armjaid palwewendafi ja edesi „elluwe
hallikalle“ kutsusiwad. Siis toodi igasse palwemajasse
mitmesugust moona, nagu wõid, liha, raswa, mune j. n.
e. kokku, mida keegi agaram palwewend „saksawennale,
koju kätte wiis. Põrgu põhjani hirmutatud eidekused ja
taadikused wiisiwad wiimase leiwakarwase kodust ära, et
aga hinge peasta, kuna „hoolikandja“ wõiga tõlida oli
määrinud ja raswast seepi keetnud. Ära nähes, et keh-
wemate hingede mammon kaswab, wõtsiwad kodumaa pas-
torid ja wendade eestwedajad nõuiks Saksamaalt uut jõe-
dikut kaela tuua. 13 sept. tehti asi Tallinnas kindlaks,
selle peale waatomata, et mitmed edumeelsed pastorid ja
wennad wastu seisiwad. Ündsam anda, kui tahta.

Keilast teadustab „Postimees“: Keilas oli 1.
oktoobr. kuke kiriku peale õnnistamine.

Miast. Siin paugub ühte lugu. Kus pauf
juhtub, selle paiga piirawad poliitseiametnikud ümber ja
ei lase kedagi ligi, ka ajalehe sõnumisaatjat mitte.
Sõnumisaatja on küll tige, aga midagi ei aita.

— Noh, ütelve palju terwisid, et homme aegja-
mine paugutaksiwad, et midagi ometi jõuaks lehte panna.

Ühe ajalehe toimetuse on sõnumite kiirendamiseks
hea nõuu leidnud ja paugulood juba enne walmis kir-
jutanud. Mõne rea wahel on tühjad paigad jäetud,
kuhu siis paikade ja isikute nimed pärast juurde lija-
takse ja sõnum wõib kiiresti ilmuda. Kiisuguseid pau-
gusõnumeid on mitmes teises suures hulk walmis.
Muudkui soowime, et neid kõiki waja poleke tarwitada.

Pärnust. Pärnu kull oli kaua aega kangesti
jānus. Nüüd on juba saanud.

Jõhwist. Meie küsudel on nüüd jõulud. Ennem
oliwad nende jaoks aida uste sees kassi augud, mille
kandri jõggipoolist wõis saada — aga jõggialust polnud
kujagilt wõtta. Nüüd on aga selle tarwis ajakohane
muendus sisse seatud: monopolka afnad ja ukseid pandi
inimeste eest finni — aga ustele tehti „kassi auk“ sisse.
Nüüd poewad kiisufesed esite monopolka olewast august
sisse — wiskawad oma paraja tipu „habemesse“ ja siis
lips wälja ja wiuh aida kassi august sisse ja hiir sa-
kuskaks peale. Hing mis ka weel soowid!

Warjawiist. N. laste mänguasjade magasinis
on kõik pussikesed ja püstolid poliitsei poolt ära korjatud.

Juglismaalt. Juglismannil wõidakse julged ja
südid mehed olema aga Wenemaa musta sada kardawad
uad kui tuld. Selle hirmu pärast ei julge nad meile
oma adressi tooma tulla. Hiljuti sai „Meie Matši“ toi-
metus Ingliise saatkonna käest palwe, et kas toimetuse
ehk wast teaks neile julget ninameest soowitada — nemad
olla oma maa risti ja peiki läbi jooksnud — aga asjata.
Toimetuse rääm oli ääreta — jesi neil oli kõhe paras
mees soowituseks walmis — nimelt „Päewalehe“ toi-
metaja herra. Tema ei kardda oma tõenduse järele mitte
kuraditki — küll ta siis saatkonna siia tirib — mustad
fajad seda meest ei pea.

Tallinnast. Sakste paradiis „Wennaste Truz-
zide kirjutus“ läks minema.

Nemad midagi ei tea —
 Rikka elu olla hea!
 Siin ma istun pooled ööd
 Ja teen rasket, rasket tööd,
 Nii et silmad paisetawad,

Näpuotsad walutawad.
 Raske lugeda on raha!
 Küll on rikka elu paha!
 Waene elab mureta,
 Mureta ka sureb ta.

„Meie Mats“.

Aastakäigu hind, see on 12 numbrit, postiga 1.20 kop., ise ära wiies 1 rbl.
 Üksiku nr. hind 10 kop., postiga 12 kop.
 Tellimist võib algada missugusest kuust keegi soovib. Ka kõige esimesest
 ajalehtede tellimiste wastuwõtjad. Toimetuse ja talituse Tallinnas, Suure Arewjewe uul. nr. 10. Wene keeli adress kirjadele:
 Журнал „Meie Mats“, Ревель.

Wastutaw toimetaja ja wäljaandja Jaan. Trükitud N. Kullapi trükitöjas, Tallinnas.